

Yes, vi gjorde det160 km på slæde som første dansker med samojeder på Polardistans !!

Med følelserne fuldstændig uden på kroppen sidder jeg nu her og forsøger at skrive om de oplevelser, jeg har haft før, under og efter Polardistans (PD) 2010.

Det startede for et år siden, da vi for første gang snakkede om, at jeg gerne ville tage denne udfordring det er, at skulle gennemføre denne distance. Hvordan forbereder man sig til dette og kan det overhovedet lade sig gøre, at træne hundene op rent kilometermæssigt under danske forhold?

Mange spørgsmål pressede sig på og jeg tog kontakt til bl.a. Pia Lykke, som gennemførte med sine huskyer sidste år. Senere har jeg snakket med flere forskellige mushere, som enten har kørt denne distance eller lignende samt mushere, som har stor erfaring med at begå sig i fjeldet. Jeg fik nogle rigtige gode råd og input, som jeg har gjort brug af til at forberede mig til turen.

Så kom vi til selve udrustningsdelen og her gjaldt det om, at skaffe udstyr med mindst mulig vægt og her har logistikchefen Vibeke Laursen været guld værd – hun formåede at få den samtlige vægt ned på lige under 60 kg (slæden i sig selv vejer 18 kg)!!

Nå, men løbsæsonen blev skudt i gang og heldigvis var der stor forståelse på min arbejdsplads, så jeg fik mulighed for at træne om morgenen flere gange om ugen.

Træningen blev anderledes end de andre år i og med at nu gjaldt det distance og ikke speed, så hundene fik ingen hjælp på stigningerne og jeg måtte iklæde mig mere varmt tøj end jeg plejer. Samtidig fik vi trænet at køre i mørke, hvilket er en rigtig vigtig ting at lære sig selv og hundene, som en del af forberedelserne.

Juleferien forgik i Sverige, Hamra/Orsa Finnmark, hvor vi fik trænet rigtig meget på slæde og hundene blev trænet i at have sokker på. I februar var det Särna og Furudal som blev en del af træningen og efter dette var der kun 14 dage tilbage inden starten skulle gå på PD.

I Furudal hørte vi Håkan Nisula berette om det netop overståede Femundløbet, hvor han gennemførte 400 km med samojeder og den gav et rigtig godt billede på et langdistanceløb samt på samojedens temperament og egenskaber.

Håkan hørte om mit projekt og han lånte mig en tæve ”Singi” i Särna, som uden problemer gik ind i flokken – drengene fandt hurtigt ud af, at det var hende der havde ”bukserne på”!

Udrustningen var på plads, hunde havde små 900 – 1000 km i benene og jeg var mentalt klar, så nu var det bare at pakke bilen og sætte kursen mod Särna.

Lige inden vi skulle af sted blev jeg ringet op af et filmhold ”AktivFilm”, som oprindeligt skulle have fulgt en anden dansker (Henrik Hansen, Malemutter), men da vedkommende ikke skulle med, ville de høre om de måtte følge mig å turen – det var da ok!

Fredag den 5. marts starter rejsen – sommerfuglene har allerede meldt sig, men det er vel sundt at være lidt spændt før en premiere!

Dagene frem til tirsdag den 9. marts kl. 10 - sørger for hundenene som skal ha klippet poter + negle, tjekke og dobbelttjekke udrustning, snakke med filmhold, mødes med venner og de øvrige mushere, tjekke ind i sekretariatet, dommeren tjekker og godkender udrustning, dyrlægerne tjekker og godkender hundene, henter hund hos Håkan,og så gå rundt i små cirkler og tænke ”hva fanden er det du har kastet dig ud i?”

Tirsdag morgen – aldrig har jeg været så nervøs/spændt inden et løb, men aldrig før har jeg taget en sådan udfordring – 160 km i terræn som er meget kuperet, fjelde hvor vejret kan skifte på et splitsekund, søger hvor det er vigtigt du holder dig på sporet (revner m.m.), ... i det hele taget et for mig ukendt og barskt terræn!

KL 10.00 – af sted det gå, nu skal jeg klare mig selv ind til jeg kommer i mål igen (hjælp).

Vejret er solrigt og et par frostgrader – sporet er fint, men de første 45 km går jævnt opad bakke frem til fjeldet og det gik ikke for stærkt! Må indrømme at lige her tænkte jeg, at det her kommer aldrig til at gå – det er simpelthen for hårdt.

Kl. 19 nåede jeg op på fjeldet og hold da op et vue – jeg prøvede at fange det med kameraet, men det skal simpelthen opleves. Turen på fjeldet (højeste punkt 1088 m) er et stræk på ca. 18 km, hvor

vejret heldigvis artede sig med bare en lille snebyge. Det varede ikke længe før det var mørkt, så på med pandelampen og videre. Et stykke bag os kunne vi se en lampe, det var Charlotte med hendes 2 huskyer og hun kom til tjekpoint lige efter os.

Hundene løb nu i et godt tempo og fra fjeldet mod tjekpointet Lofsdalen gik heldigvis nedad bakke. Vi var fremme ca. kl. 22 – nu havde vi kørt de første ca. 70 km og det var tid at slå lejr.

Hverken hundene eller jeg fik sovet meget, for mine hunde kunne ikke rigtig falde til ro og larmede en del (hvilket jeg er blevet mobbet med senere af en funktionær og nogle mushere), så vi var lidt trætte, da vi næste dag skulle videre. Endnu et dyrlægetjek og alt var ok.

Filmholdet kom om morgenen og fik lige filmet lidt – bl.a. da mine hunde valgte den stejleste nedgang til søen!!

Charlotte med huskyerne og jeg fik en snak om morgenen og skulle egentlig følges ad på resten af turen, men hun kunne ikke få den ene hund til at spise og valgte derfor at bryde – super ærgerligt, men forståeligt.

Endnu en fjeldtur meldte sig og denne skulle vise sig, at være en af de ture, man ikke ønsker sig. Det stormede, sneen føg om ørerne på os og vi havde modvind. Sporet var føget til og hundene virkede helt desorienteret – forsøgte at gå til højre eller venstre, hvilket resulterede i at de gik ud i den dybe sne og panikkede, for når vi snakker dyb sne her, så gik det mig til livet!! Så jeg måtte gå forrest, forsøge at holde os på sporet og heldigvis havde jeg fat i hundene, som kunne trække mig fri, når jeg trådte ved siden af sporet. Hundene hylede og det var jeg også tæt på – det var ikke for sjov og da sporet så endelig ændrede retning, så havde vi sidevind og slæden blev svært at styre. Endelig langt om længe kom vi ned igen, men dette stræk havde tæret meget på vores kræfter og vi var noget matte alle sammen!

Efter ca. 40 km delte sporet sig mellem 160 km og 300 km ruten – her valgte jeg at holde en lille pause. Hundene og jeg fik lidt mad og hvile, hvorefter det var min mening at køre de ca. 10 km

frem til et sted kaldet Lövhögen, hvor scooterfolket havde en lille plads, som var velegnet til stakeout og her kunne vi holde et langt rast. Men Junior ville ikke løbe mere – han stoppede hele tiden, så han røg i slædeposen, hvilket han synes var super og han lagde sig ned med det samme og snorksov.

Nu skulle de andre så slæbe på yderligere 24 kg samtidig med at de allerede var trætte, men vi kom af sted – om end det var i sneglefart. Turen mod Lövhögen var opad og efterhånden gik jeg ved siden af hundene, for at motivere dem til at fortsætte det sidste stykke, men jeg måtte sande at det gik ikke og vi gjorde holdt i sporet, som kun lige var bredt nok til 2 slæder – kl. var nu 18.30. Der, hvor vi gjorde holdt nu, var der ingen mobildækning, men jeg havde snakket med Vibeke, så hun vidste at vi ville tage en lang rast og jeg ville ringe til hende senere, hvis vi kørte over det sidste fjeld om natten.

Refleks på slæden, sneanker for og bag, refleks på forreste sneanker og så ellers knæklys så det var en fryd – vi ville jo gerne kunne ses, hvis nogen skulle forbi os derude. Alle hundene snorkede højlydt og jeg forsøgte, at få lidt søvn, men jeg vågnede hele tiden og kikkede på klokken.

Vi rastede indtil kl. 4.30, hvor vi besteg det sidste fjeld i solopgang (desværre var det overskyet) og på den anden side af fjeldet gik det nedad. Junior løb med de første 10 km og derefter var det i slædeposen – jeg kunne ikke finde ud af, hvorfor han ikke ville løbe, men så måtte jeg bare arbejde lidt ekstra sammen med hundene.

De sidste 10 km er nok de kilometer, som har følttes som de længste på denne tur – og lige før forvarningen (indtjekning før sidste etape på søen) sendte jeg besked til Vibeke og filmholdet, at nu var jeg snart på søen. Senere fik jeg at vide at Vibeke stod i coop da beskeden kom og at alle sekretariatet fik travlt med at være klar – jeg var jo den sidste og dermed skulle slukke den røde lanterne, som tradition er.

Turen over søen følte som en evighed, men endelig kunne vi se Särna camping og det sidste stykke op mod mål. På trods af træthed løb hundene i rask trav i mål – Junior ville gerne ud af slædeposen, så jeg måtte holde fast i ham indtil målstregen. Her blev han tjekket af dyrlægen, som kunne konstatere at han havde ondt i det ene ben, men ikke noget alarmerende, heldigvis.

Sikke en modtagelse vi fik – det var stort og overvældende! Lanternen blev slukket og vi kunne nu komme tilbage til hytten og få et velfortjent hvile samt for musheren et varmt bad – det gjorde godt!!

Banket fredag aften med prisuddeling og med masser af knus & kram – en stor oplevelse!

Der går nok en rum tid før det hele er faldet på plads rent mentalt, men vi vil af sted igen til næste år ingen tvivl om det og vi håber, at vejret vil være ligeså godt som i år.

Men en stor tak til alle for jeres fantastiske opbakning – tak til Aktiv Film for jeres respektfulde og fine måde at agere på.....og så selvfølgelig en kæmpe tak til Vibeke, som har støttet mig 100% hele vejen igennem og bare været der for mig + hundene!!

Team-nordvestgaarden/ Vibeke Laursen & Lone Ottensten.

Polardistans 2010, teamet: Bilaika's Hard Days Knight (*Gandhi*)
Obskaja's Evolutions Ice (*Darwin*)
Snemark's George Of Lightyear (*Junior*)
Jenvan's Easy Rider (*Harley*)
Jenvan's Fast Falcon (*Falcon*)
Great Jamarofs Manka (*Singi*)